

„Un om a devenit un număr”*

Ioan-Aurel Pop

Președintele Academiei Române

Exelența voastră, domnule ambasador,
Domnule Prim-ministru,
Domnilor ambasadori,
Distinși membri ai Academiei Române,
membri ai Institutelor Academiei Române,
Dragi oaspeți,

Vă mulțumesc, în primul rând, pentru că sunteți aici, ca să onorăm cu toții o personalitate, printr-o ceremonie de mare ținută. Dar, înainte de a începe, vă cer îngăduința să-l pomenim cu pi-oșenie pe academicianul Nicolae Cajal, care ar fi împlinit astăzi 106 ani, și vă rog să păstrăm un moment de reculegere.

Vă mulțumesc.

Distinsul medic și profesor, coleg al nostru, membru de onoare al Academiei Române, Jean-Jacques Askenasy, ne-a obișnuit cu scrierea și publicarea multor cărți. De-a lungul prestigioasei sale cariere și-a povestit viața de specialist mai ales în cărți și asta i-a creat un renume extraordinar și i-a adus un prestigiu internațional. Academia Română, așa cum știți, s-a născut și ca să onoreze prestigiul, să recunoască excelența. Legea și Statutul Academiei precizează că instituția noastră este cel mai important for de consacrare a valorilor intelectuale din România și a celor legate de România. Iar viața domnului profesor și medic Jean-Jacques Askenasy e legată de această Românie, cu bunele și cu relele ei.

Este vorba aici despre cartea unui medic român care a părăsit România oficial, în urmă cu

foarte mulți ani, cu greu, după ce i s-a refuzat emigrarea, și care a fost urmărit de Securitate. Cartea a pornit pe scheletul unui dosar care i s-a făcut de către Securitate – poate unul, poate mai multe –, pe care l-a obținut de la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și care poartă numărul acela care apare în titlu și pe copertă. Un om a devenit un număr.

Nu îi este ușor profesorului să-și aducă aminte de acei ani și nu ne e ușor nici nouă, dar ne bucurăm că, sub aceste auspicii și în această Aulă istorică, putem cinsti pe unul dintre marii profesori ai României și dintre marii membri ai Academiei Române, urmaș al altora mari, care au fost sub aceste bolți și al căror spirit ne veghează.

Domnul profesor Jean-Jacques Askenasy are multe merite în viață, fapt pentru carea fost recunoscut de către multe foruri din România, din Israel și din străinătate, din alte țări. Dar unul dintre merite trebuie scos neapărat în evidență aici. Este vorba despre un lucru aparent simplu, care m-a impresionat de la început. Domnia-sa ar fi avut motive, după viața pe care a dus-o, să urască. Să urască oameni, să urască instituții, să-i urască pe cei care i-au pricinuit răul. Poate că, mai demult, i-a și urât. Poate cu unii chiar s-a certat, față în față sau doar în gând. A trăit suferințe numeroase și grave. Dar nu l-am auzit niciodată să urască țara aceasta. N-a spus niciodată vreun cuvânt de rău la adresa României, fapt care mi s-a părut de o demnitate extraordinară. Pentru că a făcut distincție între oameni răi, instituții rele, împrejurări rele, pe de o parte, și țară, pe de altă parte. De aceea, vine des

*Alocuțiune susținută la lansarea volumului „Cum am devenit dosarul 148074” – Jean-Jacques Askenasy (1 octombrie 2025, Aula Academiei Române)

în România, împreună cu doamna. Cred că îl atrag și anumite realități de bine și anumiți oameni de bine. Cred că savurează și locurile, și unele lucruri inefabile, precum mirosul teilor din București. La vremea teilor înfloriți, aleile destinate plimbării poartă în sine o liniște și un leac de liniștire greu de găsit în alte părți. Profesorul Askenasy se simte acasă și aici, la Dunăre și la Carpați. Fapt pentru care ar trebui să ne bucurăm.

De curând a început anul academic și mi-ar face plăcere ca, în toată tristețea pe care o emană cartea profesorului Askenasy și în toată risipirea asta fără sens a lumii, să ne bucurăm. „Să ne bucurăm, așadar!” sau, pe latinește, „Gaudeamus igitur!

Vă mulțumesc!

1 octombrie 2025